

[Chr. A. Christiansen.]

støder vi netop paa, at det fordrer, at de unge Landarbejdere har den Frihed til Raadighed, som Deltagelse i et Oplysningsarbejde kræver.

Det ærede Medlem Hr. Aids mærkværdige Standpunkter skal jeg ikke komme meget ind paa. Det ærede Medlem siger, at han kunde godt tænke sig, at Arbejdstiden blev lovfæstet, men det skulde dog ikke være ved 8 Timers Dagen. Saa kan jeg ikke indse, at der er Brug for nogen lovfæstet Arbejdstid, hvis det ikke netop skal være en 8 Timers Dag. De mellem to Parter bestaaende underskrevne Overenskomster gælder jo netop som en Slags Lov. Det er den lovfæstede 8 Timers Dag, vi har Brug for, og ikke andet.

Horn: Det er maaske i og for sig nytteløst at fortsætte denne Debat efter de Udtalelser, der er fremsat fra de Partier, der særlig føler sig kaldet til at tale Arbejdsgivernes Sag, men jeg vil alligevel gerne gøre et Par Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup holdt den samme Tale som i Marts Maaned om, at hvis man gik til 8 Timers Arbejdsdagen, vilde Produktionen blive ringe, og det sætter han i Forhold til vor Eksport og dermed til vore Muligheder for at indføre nødvendige Varer. Jeg forstaaer godt, at denne Tale kan gøre et vist afskrækkende Indtryk paa nogle, men den Udvikling, der er foregaaet, ikke alene inden for Industrien, men ogsaa inden for selve Landbruget, og navnlig det — hvad jeg gjorde opmærksom paa første Gang jeg havde Ordet —, at Landbrugets Arbejdsgivere selv er gaaet ind for overenskomstsmæssigt at nedsætte Arbejdstiden med 200 Timer pr. Aar, er dog et Bevis paa, at en Del Landbrugere — og det er jo ikke de daarligste Landmænd rent fagligt set, der staar i Arbejdsgiverforeningerne — ikke finder en Nedsættelse af Arbejdstiden urimelig. De maa da have ment, at den er forsvarlig. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrups Tale har meget med Virkeligheden at gøre, men den bruges som et Skræmmebillede over for Befolkningen. Jeg er ked af, at man ikke synes at ville sætte sig til Forhandlingsbordet, som jeg gentagne Gange har opfordret til, for at se, om vi kan komme ud over det, der skiller, for jeg tror i Virkeligheden ikke, der er saa langt imellem os, som man foregiver. Jeg ved godt, at dette med de økonomiske Vanskeligheder, der siges at kunne opstaa, maaske er noget, vi maa have gennemdrøftet, men ogsaa det maatte vi vel kunne komme igennem. Det drejer sig om en mindre Del

af den danske Befolkning, og det kan vel ikke være saaledes, at den øvrige Befolkning ikke vil gaa ind for, at hvis der er Vanskeligheder forbundet med en Nedsættelse af Arbejdstiden i Landbruget, maa man overveje, hvorledes man kommer ud over dem.

Maa jeg dertil føje, hvad jeg tidligere har oplyst — og det har Socialministeren ligeledes gjort —, at man i Sverige er naaet til en Lovgivning, som har nedsat Arbejdstiden i Landbruget ganske væsentligt, helt ned til 48 $\frac{3}{4}$ Time om Ugen. Man har her taget de praktiske Hensyn, som man naturligvis ogsaa fra Arbejderside her i Landet vilde tage, saasom Hensynet til de særlige Erhvervsforhold, der nu engang raader i Landbruget, Hensynet til Kvæget og til de Produktionsgrene i Erhvervslivet, som Landbruget samarbejder med, nemlig Mejerier, Slagterier o. s. v., ligesom der ogsaa maa tages Hensyn til selve Naturforholdene, til Høst- og Saatid. Men det er jo som sagt ikke saadan, at Arbejderne ikke vil vise den Tolerance, som er nødvendig, og jeg synes derfor ikke, man fra Arbejdsgiver-side skal søge at dække sig under Henvisning til disse Forhold og skyde Problemerne fra sig.

Det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup var ogsaa inde paa, at Ungdommen ikke var interesseret i en Reform, at det nærmest vilde være skadeligt for Landarbejdsgiverdommen. Det synes jeg ikke, jeg kan give ham Ret i — tværtimod. Jeg forstaaer, at man baade fra Venstres og fra konservativ Side er indstillet paa, at Uddannelsen bør være videregaaende, mere effektiv, og det er sikkert i Overensstemmelse med de Krav, der vil blive stillet til vort Landbrug, hvis det skal kunne hævde sig i Konkurrencen med andre Lande i Tiden, der kommer. Det er ogsaa i fuld Overensstemmelse med de Synspunkter, vi har gjort gældende i vort Efterkrigstidsprogram. Jeg tror derfor, at Landbougdommen i høj Grad vilde have Nytte af, at vi fik Arbejdstiden nedsat, og jeg tror ogsaa, at de Ungdomsskoler, vi venter paa ude i Landkommunerne, vilde faa adskillige Muligheder, hvis man kunde faa dette Forhold ordnet. Den økonomiske Balance, som det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) var inde paa, skal jeg ikke hæfte mig ved — det har jeg for saa vidt ogsaa allerede svaret paa. Efter de Erfaringer, jeg har — og jeg har dog nogen Forbindelse med baade større og mindre Landbrug —, tror jeg ikke, Risikoen er saa forfærdelig stor.

Over for de Ordførere, som har haft